

*Λευτέρης Καραμήτρου-
Ακυβέρνητες Πολιτείες*

Τι είναι αυτό που κάνει έναν εργαζόμενο να μιλήσει για τα εργατικά δικαιώματα, τους συνεταιρισμούς και τον κομμουνισμό; Μα, φυσικά, το ότι είναι εργαζόμενος... Σε μια εποχή που τα αυτονόητα παρουσιάζονται ως ανόητα (και το αντίστροφο), ένας εργαζόμενος στο εργοστάσιο της «Δωδώνης» προσπαθεί να πιάσει το νήμα της μεγάλης αφήγησης του 20ού αιώνα. Ο Δημήτρης Αργυρός είναι μέλος του NAP για την κομμουνιστική απελευθέρωση και της ANΤΑΡΣΥΑ. Καθότι ΑμεΑ δραστηριοποιείται στα κοινωνικά κινήματα μέσω του Σωματείου Αναπήρων Ιωαννίνων, του οποίου είναι οργανωτικός γραμματέας, ενώ εκπροσωπεί το κλαδικό του σωματείο στο Εργατικό Κέντρο Ιωαννίνων. Είναι, επίσης, δραστήριος blogger, καθώς κοινοποιεί σταθερά τις αιρετικές του απόψεις στο www.argiros.net, ένα blog που τιτλοφορείται «sufir3d: ερευνώντας τις δυνατότητες και ενέργειες που γεννάει η εποχή μας». Είναι απόφοιτος και μεταπτυχιακός φοιτητής φιλοσοφίας στο ΦΠΨ της Φιλοσοφικής Σχολής Ιωαννίνων. Η παρούσα έκδοση *Οι δυναμικές της χειραφέτησης - Από το «δικαστήριο της ιστορίας» στους «ελεύθερους συνεταιρισμένους παραγωγούς»*, από τις Εκδόσεις των Συναδέλφων, αποτελεί μια ενδιαφέρουσα απόπειρα να συγκεντρώσει άρθρα και ομιλίες του σε ένα βιβλίο, φτιάχνοντας από σπαράγματα «επικαιρότητας» μια μεγάλη αφήγηση με δομή, συμπεράσματα και προτάγματα. Συμπεράσματα που μοιραία παίρνουν ως αφετηρία τους την θέση περί ολοκληρωτικού καπιταλισμού και προτάγματα που -επίσης μοιραία- θέτουν στον πυρήνα τους το αίτημα της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης σε θεωρητικό και πρακτικό επίπεδο. Ας τα πάρουμε, όμως, με την σειρά...

Αυτό που καθιστά την παρούσα έκδοση ενδιαφέρουσα είναι ο τρόπος με τον οποίο τοποθετείται ο Δημήτρης Αργυρός στην εκάστοτε συγκυρία και κατανοεί την επικαιρότητα. Η επικαιρότητα, ας πούμε, της «πρώτη φορά αριστερής κυβέρνησης», του δημοψηφίσματος της 5ης Ιουλίου, της ψήφισης του 3ου Μνημονίου, του μεταναστευτικού και προσφυγικού ζητήματος τοποθετείται μέσα στο κάδρο της μεγάλης εικόνας του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, της Ε.Ε. και του Δ.Ν.Τ. στην προκειμένη περίπτωση. Πρόκειται για μια κριτική θέαση της επικαιρότητας που επιχειρεί να αποδομήσει τις κυρίαρχες αιτιάσεις έναντι του κόσμου της εργασίας, αντιπαραθέτοντας την δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος ως απάντηση. Παράλληλα, η ριζοσπαστική αυτή κριτική φέρει διαρκώς μέσα της το αίτημα του κομμουνισμού, της κοινωνικής ιδιοκτησίας και της άμεσης δημοκρατίας. Από αυτή την άποψη, εξαιρετικά ενδιαφέρουσα είναι η επικαιροποίηση του ιστορικού παρελθόντος.

Ο Δημήτρης Αργυρός τοποθετείται πάνω σε κορυφαία επαναστατικά «συμβάντα» —όπως θα τα αποκαλούσε ο Αλαίν Μπαντιού- είτε μακρινά είτε πρόσφατα, κρίνοντας την συνεισφορά τους στη διαμόρφωση του κόσμου μέσα στον οποίο ζούμε και παλεύουμε. Ο Οκτώβρης του '17, ο Μάης του '68 και ο Δεκέμβρης του '08 είναι ορισμένες μόνο μικρές και μεγάλες ψηφίδες της ιστορίας του εργατικού και κοινωνικού κινήματος• της ιστορίας μιας διαρκούς κίνησης που επέφερε καινοτομίες στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, θετικά κεκτημένα για την εργασία και καινούριες επινοήσεις ενσωμάτωσής της από το κεφάλαιο• της ιστορίας μιας διαρκούς κίνησης που ώθησε την αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας στα άκρα και θα εξακολουθεί να το κάνει με διάφορους τρόπους και μέσα όσο η κοινωνία μας παραμένει αποικισμένη από το εμπόρευμα και το κεφάλαιο.

Πέρα από τα παραπάνω, η ουσιαστικότερη αγωνία του Δημήτρη Αργυρού αφορά τον κομμουνισμό ως δυνατότητα στην εποχή μας. Η αγωνία αυτή εκκινεί από μια κριτική -φιλοσοφική και πολιτική- κυρίως του σοβιετικού μαρξισμού, διαλέγεται δημιουργικά με τις παρακαταθήκες του δυτικού μαρξισμού και φτάνει στο «δικαστήριο της ιστορίας» και στους «ελεύθερους συνεταιρισμένους παραγωγούς». Μπροστά στο «δικαστήριο της ιστορίας» οι καταπιεσμένοι καλούνται να απολογηθούν για τις ευκαιρίες που άφησαν πίσω τους, τις αδυναμίες και τις τραγωδίες τους, να αναμετρηθούν με αυτές και να επαναπροσδιορίσουν τη δράση τους• να επικαιροποιήσουν το αίτημα του κομμουνισμού ως μια κοινωνία αποτελούμενη από «ελεύθερους συνεταιρισμένους παραγωγούς» και να δημιουργήσουν στο σήμερα τις προϋποθέσεις της.

Αφενός οι παραγωγοί οφείλουν να δημιουργήσουν ρήγματα στον καπιταλισμό με την παραγωγή και την διεκδίκηση του κοινού, μέσα από μορφές συνεταιριστικής εργασίας και εργατικής διεκδίκησης σταθερά προσανατολισμένες στην προοπτική της κοινωνικής ιδιοκτησίας. Αφετέρου οφείλουν να προεικονίσουν μέσα από το ίδιο το εργατικό κόμμα και κίνημα -βασισμένοι στις τεράστιες δυνατότητες της τεχνολογίας και της επιστήμης- μια κοινωνία της άμεσης δημοκρατίας. Όλα αυτά δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια προσπάθεια επικαιροποίησης της άποψης του Μαρξ περί του κομμουνισμού και της κατάκτησής του. Η ειδοποιός διαφορά της είναι ότι αυτή η προσπάθεια διαλέγεται θαρρετά με απόψεις με τις οποίες διαφωνεί, καθώς παραμένει πιστή στην κατάκτηση της εξουσίας ως μέσου μετάβασης σε μια κομμουνιστική κοινωνία. Αυτή η ευρύτητα πνεύματος του Δημήτρη Αργυρού φανερώνει μια ποιότητα σπάνια για την εποχή μας, απαραίτητη σε όσους καταπιάνονται με τα πολύπαθα ζητήματα της επανάστασης και του κομμουνισμού και ειδικά όσους προσπαθούν στο σήμερα να ανιχνεύσουν τις δυναμικές της χειραφέτησης.

Πηγή: argiros.net